

- iii) ponownie przyjmuje pracowników wcześniej zatrudnionych w rozwiązanej spółce i powierza im identyczne zadania;
- iv) otrzymuje niewielkie wyposażenie rozwiązanej spółki?
- 2) Czy art. 267 (dotychczasowy art. 234) powinien być interpretowany w ten sposób, że Supremo Tribunal de Justicia wobec okoliczności faktycznych opisanych powyżej, a także wobec faktu, że sady krajowe niższej instancji, które rozpatrywały sprawę, wydały sprzeczne orzeczenia, ma obowiązek wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, przedstawiając pytanie dotyczące prawidłowej wykładni pojęcia „przejęcia przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE?
- 3) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności zasady sformułowane przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w wyroku w sprawie Köbler⁽²⁾ dotyczące odpowiedzialności państwa za szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa wspólnotowego dokonanego przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, sprzeciwia się zastosowaniu przepisu krajowego, który wymaga jako podstawy wystąpienia z pozwem o odszkodowanie przeciwko państwu wcześniejszego uchylecia tego wyrządzającego szkodę orzeczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, s. 16.

⁽²⁾ C-224/01, EU: C:2003:513.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Alfredo Rendón Marín przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-165/14)

(2014/C 175/38)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alfredo Rendón Marín

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z art. 20 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w wykładni przyjętej w wyrokach z dnia 19 października 2004 r. (sprawa C-200/02)⁽¹⁾ i dnia 8 marca 2011 r. (sprawa C-34/09)⁽²⁾ uregulowanie krajowe wyłączające możliwość udzielenia zezwolenia na pobyt rodzicowi małoletniego obywatela Unii Europejskiej pozostającemu na jego utrzymaniu w przypadku wcześniejszej karalności tego wnioskodawcy w kraju złożenia wniosku, choć wiąże się to z wydaleniem z terytorium Unii tego małoletniego, gdyż musi on przebywać ze swym rodzicem?

⁽¹⁾ EU:C:2004:639

⁽²⁾ EU:C:2011:124

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Tercera (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Grupo Itevelesa S.L., Applus Iteuve Technology, Certio ITV S.L. i Asistencia Técnica Industrial SAE przeciwko Oca Inspección Técnica de Vehículos SA i in.

(Sprawa C-168/14)

(2014/C 175/39)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Tercera.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grupo Itevelesa S.L., Applus Iteuve Technology, Certio ITV S.L. i Asistencia Técnica Industrial SAE.

Strona pozwana: Oca Inspección Técnica de Vehículos SA i Generalidad de Cataluña

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy artykuł 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym wyłącza z zakresu zastosowania rzeczony dyrektywy czynności kontroli technicznej pojazdów (ITV), jeżeli są dokonywane zgodnie z przepisami krajowymi przez prywatne podmioty prawne pod nadzorem administracji danego państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli odpowiedź na wcześniejsze pytanie będzie przecząca (to znaczy, jeżeli czynności kontroli technicznej pojazdów objęte są zasadniczo zakresem dyrektywy 2006/123/WE, to czy można stosować przyczynę wyłączenia przewidzianą w art. 2 ust. 2 lit. i) rzeczony dyrektywy z tego względu, że podmioty prywatne świadczące usługę muszą być upoważnione, tytułem środka ostrożności, do zarządzenia unieruchomienia pojazdów, które posiadają takie braki dotyczące bezpieczeństwa, że ich ruch wiązałby się z nieodzownym niebezpieczeństwem?
- 3) Jeżeli dyrektywa 2006/123/WE ma zastosowanie do czynności kontroli technicznej pojazdów, to czy jej wykładnia w związku z art. 2 dyrektywy 2009/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE⁽²⁾ z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie badań zdatości do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (lub w związku z analogicznym przepisem poprzedniej dyrektywy 96/96/WE), pozwala na to, aby w każdym przypadku uzależnić owe czynności od uprzedniego zezwolenia administracyjnego? Czy na odpowiedź mają wpływ twierdzenia zawarte w pkt 26 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 października 2009 r. (sprawa C-438/08)⁽³⁾?
- 4) Czy zgodny z art. 10 i 14 dyrektywy 2006/123/WE, a na wypadek gdyby dyrektywa ta nie miała zastosowania, z art. 43 traktatu WE (obecnym art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), jest przepis krajowy, który uzależnia liczbę zezwoleń dla placówek kontroli technicznej pojazdów od treści planu terytorialnego, na którym, wśród powodów uzasadniających ograniczenie liczbowe, znajdują się zagwarantowanie odpowiedniego pokrycia terytorialnego, zapewnienie jakości usługi i promocja konkurencji pomiędzy podmiotami, włączając w tym elementy programowania gospodarczego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 141, s. 12.

⁽³⁾ EU:C:2009:651

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Castellón (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García przeciwko Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

(Sprawa C-169/14)

(2014/C 175/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Castellón.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García.

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzeczny z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, który nakłada na państwa członkowskie obowiązek czuwania nad tym, aby w interesie konsumentów istniały właściwe i skuteczne środki służące zaprzestaniu stosowania nieuczciwych warunków w umowach zawieranych pomiędzy podmiotami gospodarczymi a konsumentami, jest przepis proceduralny, taki jak art. 695 ust. 4 Ley de Enjuiciamiento Civil (hiszpańskiej ustawy o postępowaniu cywilnym), który regulując środek zaskarżenia postanowienia rozstrzygającego o sprzeciwie w postępowaniu egzekucyjnym z dóbr obciążonych hipoteką lub zastawem, zezwala na wniesienie odwołania jedynie od postanowienia, które umarza postępowanie lub orzeka o niestosowaniu nieuczciwego warunku i wyłącza odwołanie w pozostałych przypadkach, czego bezpośrednią konsekwencją jest to, że podczas gdy wierzyciel egzekucyjny może odwołać się w przypadku uznania sprzeciwu dłużnika egzekucyjnego i umorzenia postępowania lub gdy orzeczone zostanie niestosowanie nieuczciwego warunku, to dłużnik egzekucyjny będący konsumentem nie może wnieść takiego odwołania w przypadku oddalenia sprzeciwu?